

Poul H. Møller (KrF):

Som det er anført i ministerens bemærkninger, er dette lovforslag jo foranlediget af den debat, vi havde sidste folketingsår vedrørende statens, altså D.O.N.G.s oliehandel med Saudi-Arabien. I den kontrakt, som vedrørte 100 mill. t olie på årsbasis, var indføjet en klausul, som mange her i folketinget ikke var særlig trygge ved. Efter min opfattelse var det for at sikre sig imod gentagelse heraf, at man udtrykte ønsket om et lovgrundlag for statens fremtidige deltagelse i vort lands oliefor­syning. Hvorvidt det foreliggende lovudkast giver tilstrækkelig sikkerhed, er jeg ikke i stand til helt at overskue. Men det er ganske klart, at energipolitisk udvalg efter forslaget vil blive bedre orienteret om D.O.N.G.s aktiviteter, end det hidtil har været tilfældet.

Der skal ikke herske tvivl om, at kristeligt folkeparti er enig i, at disse statshandler er noget af det rigtige. Både forsyningsmæssigt og økonomisk har det vist sig for Danmark og for mange, mange andre lande, at stats­handlerne har været en fordel. Det tyder det også på, når de multinationale olieselskaber har tabt 40 pct. af deres marked på dette. Så kan man se, at der sikkert nok er noget fornuftigt i det.

Jeg ved godt, at dette lovforslag har været forhandlet mellem foreligspartenerne. Alligevel har jeg en lille smule betænkelighed – jeg personligt, må jeg sige – ved den formulering, lovforslaget har fået, småindvendinger kan man kalde dem.

Det hedder i § 4, at det påhviler energiministeren at orientere udvalget om væsentlige dispositioner, der på oliehandelsområdet træffes af D.O.N.G. og dets datterselskaber. Spørgsmålet er, i hvert fald for mig, på hvilket tidspunkt denne orientering vil finde sted, om det er en orientering om fuldbyrdede kendsgjerninger, eller om der er tale om en orientering forud for disse væsentlige dispositioner.

I § 3 siges det i bemærkningerne om den årlige orientering, folketinget modtager om foreliggende planer for det kommende års oliehandeler, at det sker under hensyntagen til den selvstændighed og kommercielle handlefrihed, der fremgår af D.O.N.G.s status. Jeg spørger så mig selv, om den samme

hensyntagen gælder den i § 4 omtalte orientering til energipolitisk udvalg.

Dette spørgsmål hænger naturligt sammen med bemærkningerne til § 5 vedrørende fortroligheden, hvis omfang energiministeren eller udvalgsformanden jo bestemmer. Det hedder i bemærkningerne, at omfanget af fortrolighed i hvert enkelt tilfælde må fastlægges ved en konkret afvejning under hensyn hertil. Det lyder lidt kryptisk for mig og kan vel opfattes forskelligt, måske bl. a. således, at omfanget af de oplysninger, der tilgår udvalget, også vil afhænge af en konkret afvejning af tæthed eller utæthed i udvalget. Det har vi jo været udsat for før.

Det er måske nok småting, der bedre egner sig til nærmere drøftelse i udvalget, og jeg kan på mit partis vegne tilsige vores medvirken hertil.

Mølgaard (DR):

Det er jo rigtigt, som flere ordførere har sagt, at socialdemokratiet ikke på forhånd havde tanker om et lovforslag som dette, og at det radikale venstre har presset meget på for at få det frem.

Nu ligger det her som et regeringsforslag – lille, uskyldsrent og uskadeligt, men uden værdi. Rummer det overhovedet noget skridt? Hvis det rummer noget skridt, så vil retsforbundet ikke underkende, at et sådant skridt kan betragtes som et skridt fremad, et lille, bitte et. Stor problemkreds, lille løsningsanvisning – skulle vi kalde det Danmarks paradoksproblem?

Baggrunden er alvorlig nok. Der er behov for at sikre konkurrence til dem, der gør sig gældende på oliemarkedet i dag, både af hensyn til samfundets økonomi, forbrugernes økonomi og forsyningsikkerheden. Om det sker bedst ved D.O.N.G.-konstruktionen, med eller uden dette lovforslag gennemført, men med 100 pct. statseje for D.O.N.G. i aktieselskabsform, er der ikke kun grund til at sætte spørgsmålstegn ved, det er der grund til at betvivle.

Jeg har flere gange foreslået regeringen et initiativ til en anden selskabsform og en anden form for ejerskab for D.O.N.G. som alternativ. En alliance mellem staten – som varetager Danmarks samfundsinteresser, og som også er forbruger – og andre forbrugere, hvad enten man så tænker på industrielle